

Hercegnőnek
született.
Harcossá vált.

The Princess Knight

a lovaghercegnő

*fine
selection*

CAIT JACOBS

CAIT JACOBS

The
Princess
Knight

a lovaghercegnő

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Első rész

Első fejezet

NINCS IS RÉMISZTŐBB DOLOG ANNÁL, mint mikor megvalósulnak a rég dédelgetett tervek.

Mindent elrendeztek már esztendőkkal korábban; Clíodhna egész élete a felkészülésről szólt. A palota izgatottan zsongott, mindenki Domhnall herceg érkezését várta. Csak Clía húzódott vissza szobájába. Örülnie kellett volna, nem szorongani, de a tüdejét jeges félelem szorította.

Holnap estére jegyben jár majd – és ez egy olyan eljegyzés lesz, amitől szülei és az egész birodalom jövője függ. Mindössze egyetlen nap választotta el új életétől, és mindennek tökéletesnek kellett lennie. Beleértve a ruhát is, amit viselt.

Sárait, a palota egyik szabója hozta el a ruháját. Clíanak azonban, amint végignézett az anyagon, hatalmas súly ereszkedett a szívére.

Csak *hibákat* látott rajta. A ruha túl szűk volt, merev és kényelmetlen. Minél tovább nézte magát a tükörben, annál inkább úgy érezte, hogy az anyag szinte felsérti a bőrét, mígnem azonnal le kellett vennie, mert egy másodperccel sem tudta tovább elviselni magán.

– Tudtam, hogy nem lett volna szabad Maurára bízunk a tervezést – vetette oda megvetően Sárait, miközben segített lefejtetni

Clíáról a ruhát. – Mi lenne, ha inkább valamelyik másik ruhádat próbálnád fel? – A félretett ruhát hanyagul a székre vetette, majd a szekrényhez lépett. Clía közben egy könnyű köntöst terített magára, és követte a lányt. – Ott van például az a sárga selyem, amit az Aotaine ünnepen viseltél. Olyan gyönyörű voltál benne!

Clía a fejét csóválta.

– Annak rövid az ujjja.

Sárait ekkor egy jégkék selyemruhát húzott elő, amit csillogó ékkövekből álló, cirkalmas minta és aprólékosan kidolgozott hímzés díszített.

– Akkor talán ez? Az ujjja éppen megfelelő hosszúságú.

– Ez túl... *sok*.

A szabó a mellette függő vászonruhára mutatott.

– Az meg túlságosan egyszerű – sóhajtott Clía, mielőtt Sárait folytathatta volna.

Hiába minden. Mindegyik ruhán akadt valami, ami bántotta a szemét, valami, ami gúnyosan arra emlékeztette: egyik sem méltó az alkalomhoz. Csak amikor a szekrény összes polcát és fiókját átkutatták, akkor csapott belé a felismerés. Tekintete a székre hajított ruhákra esett, aminek anyagát aranyló fénnel vonta be a napsugár. Talán mégiscsak az lesz az igazi.

Clía megragadta az ollót.

– Több anyagra lesz szükség. Kétfőnyire, hogy a szoknyát és a fűzőt kibővítsük. És egy tekercs halvány rózsaszín selyemre. Meg bálnacsontra.

Sárait szeme izgatottan felcsillant.

– Rögtön előkerítek mindent, amit csak lehet.

Clía bólintva köszönte meg, majd felkapta a félretett ruhát, és máris bontani kezdte a szoknya varrását.

Mivel Sárait volt a palota legújabb szabója, még nem ismerték egymást hosszú ideje, de hamar kölcsönös tisztelet szövődött közöttük. Amikor Clía először látta a lányt, az egy levendulaszín ruhát viselt, ami valósággal ragyogott az aranybarna bőrén; a ruha ujjait virágmintás hímzés díszítette, olyan aprólékosan és pontosan, hogy mestermunka benyomását keltette.

Amikor Clía megjegyezte, milyen gyönyörű, Sárait egyszerűen csak elmosolyodott.

– Jó szeme van, kisasszony. Magam varrtam.

Idővel Sárait különféle ürügyekkel újra meg újra betért Clía szobájába. Néha tovább maradt, mint kellett volna. Beszélgettek is, de legtöbbször inkább dolgoztak.

Mikor visszatért, azonnal munkához láttak, tökéletes összhangban, mint mindig, és a csendet gyakran csak az olló csattogása törte meg. Clía számára a divat mindig is az egyetlen biztos kapaszkodót jelentette. Egyedül ebben tudott rendet találni. A tű minden öltése lecsendesítette szívverését, megnyugtatta elméjét. Ha a munkára összpontosított, megfeledkezhetett minden elvárásról, a fenyegető jövőről és arról, mi mindent szúrhat el másnap.

Nem telt bele sok idő, és a ruhát bővebbre engedték, selyembélést varrtak bele, hogy szebb esése legyen, az acélmerevítőt pedig rugalmasabb bálnacsontra cserélték.

Clía ismét magára öltötte.

A halvány rózsaszín selyem fénylett a délelőtti napsütésben, az átetsző, harang alakú ujjakon aranyló napsugár táncolt, ahogy a vállá fölött magasodtak. A fűző tökéletesen simult alakjára, minden ívét kiemelve, majd onnan lefelé a szoknya habzó hullámokban omlott alá. Gazdag és pompás volt, mégsem hivalkodó. Nem akart feltűnést kelteni: de keltett, akarva-akaratlanul is.

– Tökéletes – suttogta Clía, alig hallhatóan, hogy még Sárait sem hallhatta. Ajka halvány mosolyra húzódott. – Minden tökéletes lesz.

– Kész van a ruha? – kérdezte az anyja. Épp egy apródot irányított, aki egy hatalmas virágdíszít cipelt keresztül a termen.

Clía a királynő mellett állt a trónteremben, ahol emberek jöttek-mentek, díszítettek, takarítottak, készültek a másnapra.

– Sárait ma reggel hozta – felelte. A királynőnek nem kellett tudnia, milyen állapotban érkezett.

– Helyes. Gondoskodtam róla, hogy a keleti udvar virágba boruljon. Amikor Domhnall herceg megérkezik, csak a legelőkelőbbek és néhány muzsikusz fogadják majd. Kis idő elteltével ti ketten elvonultok a mulatságtól, és aztán odavezeted. Tökéletes lesz a háttér.

Clíanak vissza kellett fognia magát, hogy ne ismételje vele kórusban a szavakat. Anyjától az elmúlt héten legalább tucatszor hallotta már ezt a tervet.

Mivel Clía nem szólt, Eithne királynő folytatta:

– Ne feledd, Álainndore jövője függ ettől a frigytől! Nagy szükségünk van erre a szövetségre. A Draoi már most is kételkedik vezetésünkben, és abban, mennyire vagyunk hűek Inismianhoz és az istenekhez.

A Draoi a draoik¹ rendje volt, ami igyekezett fenntartani az egyensúlyt Inismianban, az istenek földjének, Tír Síoraí²-nak erejét

¹ A *draoi* ír eredetű szó, a druida megnevezése. A druidák az ókori kelta társadalom legmagasabb osztályába tartoztak, egyszerre voltak papok, döntőbírók, gyógyítók és tudósok.

² Az ír kifejezés jelentése: „az örökkévalóság földje”. A kelta mitológiában az istenek és halhatatlanok időtlen, halálon túli világa, ahol örök ifjúság és béke uralkodik.

árasztva szét az öt királyságba. A draoik maguk nem tartoztak egyik országhoz sem, amelyek Inismiant alkották, de mindegyikben tisztelték őket azok, akik hűséget esküdtek a földnek és az isteneknek. A Draoival való kapcsolatuktól függött a birodalom jóléte.

A támogatásuk elvesztése végzetes lett volna.

Mintha meghallotta volna gondolatait, anyja halkán így szólt:

– Tinelann kiesett a kegyből, és lám, hová jutott.

Tinelann királysága Álainndore északi határán feküdt, a Diamhair-hegység láncá választotta el őket egymástól. Senki sem tudta az okát, de az utóbbi évben a Draoi kevesebb erőt csatornázott a földjük felé, és a királyság emiatt gyengélkedett. Nem volt termés, a tenger nyugtalanná vált.

– A Domhnall herceggel való eljegyzés egy olyan jelképes gesztus, amire nagy szükségünk van – folytatta. – Mivel ő Ríoghain királyságának örököse, te pedig Tara örököse, az egybekelések egyesíti a két országot, miként egykor az isteni szerelmespár is egyesült. Versbe kívánczó történet lesz, hidd el, amit nemzedékeken keresztül mesélnek majd. És egyben tökéletes bizonyítéka annak az odaadásnak, amely megóvhat bennünket attól, hogy Tinelann sorsára jussunk.

Minél tovább beszélt az anyja, annál inkább nőtt Clía félelme. A ruha tökéletesítésének apró öröme szerte is foszlott, és a tudata mélyén lappangó gondolatok a felszínre törtek: hány és hány alkalommal okozhat még csalódást szüleinek és királyságának.

Amikor Eithne királynő a szemébe nézett, határozottan így szólt a lányához:

– Holnap minden csodásan sikerül majd. Muszáj, hogy így legyen.

Clía nem tudta, biztatásnak szánta-e a szavakat, de abban biztos volt, hogy félelmét nem mutathatja ki.

Mély lélegzetet vett, és mosolyt erőltetett az arcára.

– Természetesen. Erről gondoskodni fogok.

Clía az első adandó alkalommal elhagyta a tróntermet. A folyosón továbbra is zibongás és mozgolódás uralkodott. Festők, inasok, kerészek sűrögtek-forogtak, díszítettek, nyírták a bokrokat, igazgatták a kárpitokat, hogy minden készen álljon holnapra. Kánonban zajló beszélgetésektől zsongott a levegő, a konyhából pedig frissen sült kenyér és fűszeres hús illata áradt, jelezve, hogy a lakoma előkészületei javában folytak. Mindenki izgatottan várta a scáilcai herceg érkezését.

Clía a lármás főfolyosón áthaladva egy csendesebb mellékjáratba fordult, és ekkor megütötte fülét egy beszélgetés.

– Igen, minden készletet elloptak. És azt beszéljük, Tinelann keze is benne lehet – magyarázta egy harcos alig pár lépésnyire, kezét összefonva a háta mögött, miközben Ó Connor parancsnokhoz intézte szavait.

Clía megtorpant, és egy fölkébe húzódott, nehogy észrevegyék.

– Jelentenem kellett volna ezt Barra főparancsnoknak, de senki nem látta őt napok óta – tette hozzá a nő.

– Bizonyára túlságosan lefoglalják a holnapi nappal kapcsolatos előkészületek – felelte Ó Connor hűvös mosollyal. – Egy királyi látogatás szigorú biztonsági intézkedéseket követel. Ám legközelebb, ha látom Barrát, megemlítem neki. Köszönöm a jelentést.

Clía hallotta hangjából az elutasítást. A harcosnő is érezhette, mert szigorú bólintással távozott.

Clía ekkor kilépett rejtekéből, és Ó Connor mellé állt.

– Milyen hamar befejezte ezt a beszélgetést!

– Önnek pedig le kellene szoknia arról, hogy hallgatózással üti bele az orrát olyasmibe, amihez semmi köze.

– És ugyan mihez lehet közöm? – felelte Clía, huncut mosollyal.

Ó Connor fejcsóválva elmosolyodott, szavai mögött gyöngédség rejlett.

– Néha nem is értem, hogy tudom önt elviselni. Talán jobb lenne, ha elvinnék a sídhék.³

Gyermekkorá óta fenyegette ezzel, de az erdők túlvilági lényei már rég nem félemlítették meg Clíát.

– Azért visel el, mert nincs más választása – felelte széles mosollyal. Tudta, hogy ha nem volna apja legjobb barátja, akkor sem hagyná el őt soha. Gyakorlatilag Ó Connor nevelte őt, miközben szüleit teljesen lekötötték az állam ügyei. És a mulatságaik. – Szóval, kinek a készletei tűntek el?

– Olyasmiről van szó, amihez önnek semmi köze, kisasszony. Egy északi faluból érkezett jelentés. A szülei túl elfoglaltak, hogy efféle apróságokkal törődjenek, így szívesen segíték, míg Barra főparancsnok az egyéb kötelességeivel van elfoglalva.

Clía tudta, hogy a király és a királynő számára az „elfoglaltak vagyunk” annyit jelentett, hogy az efféle ügyek nem érdeklik őket. Az apró, hétköznapi gondokat rendre a parancsnokok intézték – leggyakrabban Ó Connor.

A parancsnok természetesen tisztában volt vele, hogy Clía több részletre kíváncsi, de a pletyka pénznemnek számított az udvarban. Ezért inkább másfelé terelte a szót.

³ A *sídhék* az ír mitológiában a tündérek népe, akik a föld alatt, dombok üregeiben élnek, és különleges, természetfeletti erővel bírnak.

– Tudja, az édesapja még mindig tartozik nekem öt sreappallal a múlt heti fidchell-partink óta. Ha van kedve játszani, öntől is nyerhetem azt a pénzt.

A férfi karon fogta, és elindult vele távolabb a főfolyosótól, kelet felé.

– Ki mondta, hogy ön nyerne?

– Hát, azt majd meglátjuk – nevetett Ó Connor.

A palota zsvaja lassan elhalkult mögöttük, Clía válla pedig kissé lejjebb ereszkedett a megkönnyebbüléstől. A szeme sarkából hirtelen mozdulatot látott: egy szőrös farok villanását.

– Murphy?

Egy apró, vidrához hasonló lény dugta ki a fejét a sarok mögül. Karma kopogott a padlón, amint ugrándozva odarohant hozzájuk, farkát csóválva. Clía térdre ereszkedett, és karjába kapta.

– Nem értem, milyen oknál fogva tart ilyen bestiát – morogta Ó Connor. – Múlt hónapban négy embert téptek szét a dobhar-chúk!⁴

Clía az állat puha, barna szőrébe fúrta az arcát, és megmelengette a szívét, ahogy az hozzásimult.

– Murphy a légynek sem ártana. A konyhán pedig mindig kap annyi húst, hogy jóllakjon.

– De ugye tudja, Clía, hogy nem marad ilyen örökké?

– Felnőttként is éppilyen aranyos lesz – mosolygott Clía, és megvakarta Murphy fülét.

Amikor néhány hete rátalált, nem a jövődöbéli mérete járt az eszében. Akkoriban a tó partját, ahol sétálni szokott, éppenséggel kerülnie kellett volna: nemrég Álainndore harcosai elpusztítottak ott egy dobhar-chú párt, mert azok rátámadtak egy falusi emberre. Clía

⁴ A kelta folklór félig kutya, félig vidra alakú vízi lény, melyet veszedelmes, halált hozó szörnyként emlegettek.

ennek ellenére lement oda, és a kövek közt rátalált Murphyre, aki-
nek apró teste a csapkodó hullámok közt reszketett: egyáltalán nem
úgy nézett ki, mint a vérszomjas szörnyek, amelyekkel a hercegnőt
riogatták. Egyedül volt, és olyan szomorúan nézett rá nagy, fekete
szemével, hogy Clía nem volt képes otthagyni.

Ó Connor megrázta a fejét, és hátrasimította ritkás, világos ha-
ját a homlokából.

– Mondja csak, mit művelt azelőtt, hogy hallgatózni kezdett volna?

– A királynővel beszélgettem – sóhajtott Clía, és a folyosó felé for-
dult. – Újra végig akarta venni Domhnall érkezésének tervét.

A férfi megállt, és oldalra billentette a fejét.

– Nem örül az érkezésének?

– Domhnallt szívesen látom. De a többi részlet kevésbé lelkesít –
vallotta be Clía. Mindig próbára tette, ha Ó Connoron és Sáraiton
kívül valaki mással kellett töltenie az idejét. Domhnallt azonban oly-
régóta ismerte, hogy a vele töltött órák sokkal kevésbé fárasztották,
bár nem voltak egészen könnyedek. Mégsem kellett annyit színlel-
nie. A fiúval együtt ő is eljátszotta, hogy betartja az udvari etikett
nevetséges szabályait, és cserébe hűséges szövetségesre lelt benne, aki
kész volt a királyságát hozzá hasonló odaadással igazgatni.

– Nem kívánja ezt az eljegyzést, Clía? – kérdezte Ó Connor.

Clía a fejét rázta.

– Domhnall jó barátom. Azzal, hogy hozzámegyek, többet kapok,
mint amennyit valaha is remélhettem. Boldogok lehetünk, még így
is, hogy nincs köztünk szerelem. És ki tudja, mit hoz a jövő? Ami
engem jobban nyugtalanít, az a holnap. Anyám szerint mindennek
„csodásan” kell sikerülnie, de annyi minden mehet félre. – A szavak,
amelyeket eddig kitartóan magába fojtott, most hirtelen ömleni kezd-
tek belőle, és nem tudta, miként állítsa meg őket. De ez Ó Connor:

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

nála jobban senkire sem bízhatná a félelmeit. – Ha hibát vétek, azal mindenkinek ártok. Ha nem leszek tökéletes, mindennek vége.

– Nem lesz vége mindennek. Ugyan már – felelte a parancsnok. Ezt olyan feltétlen támogatással mondta, ahogy csak egy családtag képes, és Clía kétségbeesetten hinni akart neki. – Az édesanyja úgy fogalmazott: a holnapnak *csodásnak* kell lennie, nem úgy, hogy tökéletesnek.

– Nem látom, hogyan lehetne valami csodás, ami nem tökéletes – vallotta be Clía.

Ó Connor a vállára helyezte a kezét, és maga felé fordította a lányt.

– A tökéletességet nem lehet előre megtervezni. Akkor születik, amikor az ember elfogadja azt, amin nem tud változtatni. – Ajkán az a fajta szelíd mosoly játszott, amellyel mindig meg tudta nyugtatni Clíát, amikor a világ súlya túl nehéznek tetszett. Nyugodt volt, biztató, emlékeztette rá, hogy nincs egyedül. – Nem kényszeríthet rá egy pillanatot, hogy olyan legyen, amilyennek ön akarja. Ne vesztesse az erejét arra, hogy valami elérhetetlent hajszol, miközben az, ami a kezében van, kicsúszik belőle.

Amit mondott, logikusnak tetszett, még ha Clía elméje tiltakozott is ellene. Bólintott.

– Értem.

A parancsnok megrázta a fejét, ám a mozdulatban nem volt szemrehányás.

– Bár nem vagyok biztos benne, hogy valóban érti, a holnapi ünepség szellemében nem sürgetem. Most szerintem pihennie kellene. Fontos nap vár önre.